నీడ చూసి బెదిరిపోకు

వసుంధర

గోపాలకృష్ణయ్య మరోసారి ఆ ఉత్తరాన్ని చదువుకున్నాడు.

"రేపురాత్రి పన్నెండు గంటలకు నువ్వు చస్తావ్. అవసరమైన పనులన్నీ ఈలోగా ముగించుకో."

రెండే రెండు వాక్యాలు. సంతకం లేదు.

అది నీలిరంగు కాగితం. ఈ రోజు పోస్టులో వచ్చిన ఉత్తరం కాదది. ఎప్పుడో యెవరో తన జేబులో ఓ కవరు పెట్టారు. ఆ కవర్లో ఉన్నదీ ఉత్తరం.

ఎవరు ఈ ఉత్తరం రాసివుంటారు? దీన్ని తను సీరియస్‌గా తీసుకోవాలా, అక్కర్లేదా?

గోపాలకృష్ణయ్య ఈ విషయాలాలోచిస్తున్నప్పటికీ- ఆ ఉత్తరం అతనికి భయం కలిగించలేదన్నమాట మాత్రం నిజం. అలాగని గోపాలకృష్ణయ్యకిలాంటి ఉత్తరాలు అలవాటనుకునేందుకు లేవు. జీవితంలో ఎన్నో యెదురుదెబ్బలు తిన్నాడు కానీ యిలాంటి ఉత్తరాన్నందుకోవడం

మాత్రం ఇదే మొదటిసారి.

గోపాలకృష్ణయ్య సామాన్యకుటుంబంలో పుట్టి కష్టాల్లో పెరిగి పద్దెనిమిదేళ్ళు వచ్చేసరికి బాగా చిక్కుల్లో పడిపోయాడు. కొండంత భారాన్ని కొడుకుకి వదిలి తండ్రి అర్ధాంతరంగా కన్నుమూశాడు. అప్పుడు గోపాలకృష్ణయ్య జీవితాన్నంతం చేసుకోవాలని కూడా అనుకున్నాడు.

అటువంటి నిస్పృహాయ పరిస్థితుల్లో అతను ఒక దొంగతనం చేశాడు. తనను నమ్మిన ఒక మధ్యతరగతి గృహస్థు ఇంట్లో పథకం ప్రకారం నగలు దొంగిలించాడు. వాటిని రహస్యంగా అమ్మితే మూడువేలు వచ్చాయి. దాంతో చిన్న వ్యాపారం ప్రారంభించాడు.

వ్యాపారంలో కిటుకులన్నీ అతిత్వరలోనే తెలుసుకుని తొక్కవలసిన అడ్డదారులన్నీ తొక్కి, పాతికేళ్ళు వచ్చేసరికి లక్షాధికారి అయ్యాడు. ఊళ్ళో పేరుప్రతిష్ఠలు సంపాదించాడు.

ఆయన దొంగిలించిన నగలు రామాయమ్మ అనే స్త్రీవి. గోపాలకృష్ణయ్య దొంగిలించాక ఆమెకు ఆ సంగతి వెంటనే తెలియలేదు. తెలిశాక వెంటనే భర్తకు చెప్పింది. ఆ భర్త ముందు భార్యనే అనుమానించాడు. రహస్యంగా ఆమే వాటిని అమ్మేసి వుంటుందనుకున్నాడు. ఎందుకంటే ఆమె పుట్టింటివారు అప్పుడు డబ్బు అవసరంలో వుండి అల్లుడికి ఉత్తరం కూడా రాశారు. తన తల్లిదండ్రుల కెలాగో అలా సాయపడమని ఆమె భర్తను వేడుకుంది కూడా. భర్త నిరాకరించాడు. ఇంట్లో నగలు పోయాయి.

రామాయమ్మ అనుమానం గోపాలకృష్ణయ్య మీద

వుంది. అతను వాళ్ళింటికి తరచుగా వస్తూంటాడు. ఇంట్లో కూడా చనువుగా మసులుతూంటాడు. అతని చనువు కారణంగా రామాయమ్మ అతనితో అభిమానంగా కూడా మాట్లాడేది. ఒకసారి ఆమె నగలు దాస్తూండగా గోపాల కృష్ణయ్య చూశాడు. అందువల్ల అతనికి నగలు తీయడానికి మంచి అవకాశముంది. తమ యింట్లో నగలుపోయిన కొద్దిరోజులకే గోపాలకృష్ణయ్య వ్యాపారం కూడా ప్రారంభించాడు.

రామాయమ్మ తన అనుమానాన్ని భర్తకు చెప్పాలని కూడా చెప్పలేదు. గోపాలకృష్ణయ్య పెద్దనిమిదేళ్ళ వాడే అయినా మనిషి ఎత్తరువుగా వుంటాడు. రామాయమ్మకు పాతికేళ్ళకు పైబడినప్పటికీ గువ్వపిట్టలా చిన్నపిల్లలా వుంటుంది. రామాయమ్మ భర్తది బట్టతల. వయసాట్టే లేకపోయినా పెద్దవాడిలా వుంటాడు. వాళ్ళు ముగ్గురూ ఒకచోట వున్నప్పుడు గోపాలకృష్ణయ్య, రామాయమ్మ భార్యాభర్తల్లా వుంటారు. ఎప్పుడో యెవరో అలా పొరపాటుపడి ఆ జంటను మెచ్చుకోవడం కూడా జరిగింది. అప్పట్నించి రామాయమ్మ భర్తకు గోపాలకృష్ణయ్యంటే అసూయ, భార్య అంటే అనుమానమూ ఆరంభమయ్యాయి.

నగలు గదిలోకి వెళ్ళి దొంగలించేటంత చనువూ, అవకాశం గోపాలకృష్ణయ్యకున్నట్లు భర్తకు చెప్పడం ఆమెకిష్టంలేదు. అందుకు రెండేరెండు కారణాలు. ఒకటి ఈ విషయం తనకు స్పష్టంగా తెలియదు. రెండు భర్తకీ విషయమై అతని మీద అనుమానం కలగలేదు.

అయితే రామాయమ్మ తన అనుమానాన్ని గోపాల కృష్ణయ్య ముందే బయటపెట్టింది. అందుకని గోపాల

కృష్ణయ్యా చాలా అవమానపడ్డట్లు నటించాడు. రామాయమ్మ నొచ్చుకుని మన్నించమని అడిగింది. గోపాలకృష్ణయ్యా కూడా అప్పటికి తేలుకుట్టిన దొంగలా ఊరుకున్నాడు.

గోపాలకృష్ణయ్యకు రామాయమ్మ తనను అనుమానించినందుకు కోపం వచ్చింది. తన పగను తీర్చుకునేందుకు అతను నిశ్చయించుకున్నాడు. అందుకని వ్యాపారంలో కాస్త నిలదొక్కుకోగానే వెయ్యిరూపాయలు ఖరీదు చేసే నెక్లస్ ఒకటి కొని రామాయమ్మ దగ్గరకు తీసుకువెళ్ళి "మేము కష్టాల్లో వున్నప్పుడు ఆశ్రయమిచ్చి బాగా ఆదుకున్నావు. నీ మేలు మరిచిపోలేను. నీ నగలు పోయినప్పుడు నేనూ యెంతో బాధపడ్డాను. అయితే నువ్వు నన్ను అనుమానించావు. అందుకే ఆ నేరాన్ని నేను భరించి బాకీ తీర్చదల్చుకున్నాను. ఈ నెక్లస్ నీకు రహస్యంగా యివ్వమంటావా, నీ భర్తకివ్వమంటావా-ఇది మీ కుటుంబానికి నా కానుక" అన్నాడు.

రామాయమ్మ నెక్లస్ చూసి చాలా సంతోషించింది. ఆమె అతడి శక్తిసామార్థ్యాలను మరోసారి మెచ్చుకుని, అతడిననుమానించినందుకు బాగా నొచ్చుకుని-ఆ నెక్లస్‌ను తన భర్తకే ఇమ్మని చెప్పింది. అందువల్ల ఏ గొడవలూ ఉండవని ఆమె అనుకుంది.

గోపాలకృష్ణయ్యా యిచ్చిన బహుమతిని రామాయమ్మ భర్త ఆనందంగా తీసుకున్నాడు. కానీ తర్వాత అతను భార్యను నానామాటలూ అన్నాడు "వాళ్ళకు మన కుటుంబం సాయపడింది. అందుకు కారణం నేనే. కానీ వాడు బహుమతి నాకు కాక నీకిచ్చాడు. అంటే నీకూ వాడికీ ఏదో వుండే వుండాలి."

"మీరిలా అనేమాటైతే ఆ నెక్లెస్ తిరిగిచ్చేయండి. అది నాకొద్దు" అంది రామాయమ్మ.

నెక్లెస్ తిరిగివ్వడానికి ఆమె భర్త అంగీకరించలేదు.

మరుసటినెల గోపాలకృష్ణయ్య ఇంకో బహుమతి ఇచ్చాడు. ఆ తర్వాత ఇంకొకటి. అయిదువందలనుంచి వెయ్యివరకూ ఖరీదుండే బహుమతులు అతను సుమారు ఆరేడువేలవరకూ ఖర్చుచేసి ఆ ఇంట ఇచ్చాడు. ఆ విధంగా ఆ ఇంటికీ తనకూ ఉన్న బాకీ వడ్డీతోసహా తీర్చి నట్లయింది. అంతేకాదు-అది అనుకున్న ఫలితాలను కూడా సాధించింది.

రామాయమ్మ భర్తకు గోపాలకృష్ణయ్యనేమీ అనా లని ఉండేదికాదు. విలువైన ఆ బంగారం అతను సంతో షంగా తీసుకునేవాడు. రామాయమ్మ బ్రతుకు మాత్రం దుర్భరమైంది. భర్త సూటిపోటి మాటలు భరించలేక ఆమె గోపాలకృష్ణయ్యను వేడుకుందికూడా-ఈ కానుకలు ఆపమని!

అది తన బాధ్యత అన్నాడు గోపాలకృష్ణయ్య.

కానీ అది తనకు ప్రాణాంతకమెలాగయిందో వివరిం చింది రామాయమ్మ.

అందుకోసమే ఎదురుచూస్తున్నట్లు - "మీ ఆయన అనుమానం పుడకలతోగానీ పోదు. ఆయన్ను భరించలేక పోతే నా దగ్గరకొచ్చేయ్. పెళ్ళైనదాన్ని మళ్ళీ పెళ్లి చేసుకోవడం నాకు గౌరవంకాదు కాబట్టి నేను నిన్ను ఉంచుకుంటాను. మీ ఆయనకంటే బాగా చూసు కుంటాను" అన్నాడు గోపాలకృష్ణయ్య.

అవమానంతో, కోపంతో రామాయమ్మ ముఖం ఎర్ర బడింది. "నిన్ను నేను స్వంత తమ్ముడిగా భావించాను.

అభిమానించాను. నీ వేశ్య మగబుద్ధి పోనిచ్చుకున్నావు కాదు. ముగ్గురు పిల్లల తల్లిని, భర్తచాటున గౌరవంగా బ్రతుకుతున్నదాన్ని ఎంతమాటన్నావురా నువ్వు? నా చేతిలో కత్తివుంటే ఇప్పుడే నిన్ను పొడిచేసి ఉండే దాన్ని" అంది.

"స్వంత తమ్ముళ్ళను దొంగతనానికి అనుమానిస్తారా ఎవరైనా? నీ సంగతి నాకు తెలియదనుకోకు. ఆ బట్టతల మొగుడి దగ్గర నీకు సుఖముండదు. సుఖమైన జీవితం కావాలనుకుంటే నాతో వచ్చేయ్" అన్నాడు గోపాల కృష్ణయ్య.

రామాయమ్మ తుపుక్కున ఊసి వెనక్కి తిరిగి వెళ్ళి పోయింది.

అప్పుడామె కళ్ళల్లో కనబడ్డ ఆవేశం, కసి, కోపం అన్నీ గోపాలకృష్ణయ్యకు గుర్తున్నాయి. ఆ తర్వాత మళ్ళీ వాళ్ళిద్దరూ కలుసుకోలేదు.

ఇప్పుడీ ఉత్తరం వైపు చూస్తూంటే రామాయమ్మ గుర్తొస్తోంది. ఆ అక్షరాలలోంచి రామాయమ్మ కళ్ళు కనబడుతున్నాయి. ఆ కళ్ళలో కసి, ఆవేశం, కోపం కన బడుతున్నాయి. నీలికాగితం మీద ఆ ఎర్రటి కళ్ళు వింతగా మెరుస్తున్నాయి.

"రామాయమ్మా—నువ్వు నన్ను చంపేటంతటి దాని వౌతావా - ఇందుకు ఫలితం తప్పక అనుభవిస్తావ్. ఈ రోజునే" అనుకున్నాడు గోపాలకృష్ణయ్య.

2

"ఎవరూ?" అంది రామాయమ్మ.

"మీ ఆయనగారీ చీటీ ఇచ్చారండి" అంటూ ఒకతను ఆమెకు ఓ చీటీ అందించి వెళ్ళిపోయాడు.

రామాయమ్మ ఆ చీటీని చదువుకుంది. ఎవరో గొప్ప బంధువు వచ్చి హోటల్లో మకాం చేశాట్ట. ఆయన తన తోటీ భర్తతోటీ ఏవో ముఖ్య విశేషాలు మాట్లాడాలిట. ఒక్కత్తినీ బయల్దేరి వెంటనే రమ్మనమని హోటల్ గది నెంబరు ఇచ్చాడు.

పెద్దపిల్లలిద్దరూ స్కూలుకు వెళ్ళారు. మూడోది ఆడపిల్ల. దానికి మూడేళ్ళు. పక్కింట్లో దానికి బాగా అలవాటు. పిల్లను వాళ్ళింట్లో యిచ్చి ఇంటికి తాళంవేసి హడావిడిగా బయల్దేరి వెళ్ళింది రామాయమ్మ.

"హమ్మయ్య వచ్చావా?" అన్నాడు గోపాలకృష్ణయ్య గదిలోకి ఆమెను ఆహ్వానిస్తూ.

"నువ్వా?" అంది రామాయమ్మ ఒక్కడుగు వెనక్కేస్తూ.

"భయపడకు. నేను నిన్ను పిలిచిన కారణం వేరు. నీ అందాన్ని చూసి మోహించి పిలిపించాననుకోకు. ముగ్గురు పిల్లల తల్లివి, నన్ను దొంగ అన్నదానివి - నువ్వు నా కెందుకు? వచ్చి అలా కూర్చో. నీ జీవితానికి సంబంధించిన ముఖ్య విశేషం మాట్లాడాలి. వినకుండా వెడితే నువ్వే విచారిస్తావు."

రామాయమ్మ ధైర్యం చేసి గదిలోకి వెళ్ళి సోఫాలో కూర్చొని "చెప్పు" అంది.

గోపాలకృష్ణయ్య తన జేబులోంచి ఓ నీలిరంగు కాగితంతీసి ఆమె ముందుపెట్టి "ఇదేమిటో చెప్పు. తెలియదని బుకాయించకు" అన్నాడు.

రామాయమ్మ అది చదివి "ఏమిటిది?" అంది. ఆమెకు అర్థంకాలేదు.

"నీకు తెలుసు" అన్నాడు గోపాలకృష్ణయ్య.

రామాయమ్మ మరోసారి ఆ చీటీ చదివింది. అందులో రెండే రెండు వాక్యాలున్నాయి "రేపు రాత్రి పన్నెండు గంటలకు నువ్వు చస్తావ్. అవసరమైన పనులన్నీ ఈలోగా ముగించుకో"—

"నీకు నన్ను చంపాల్సిన అవసరమేమొచ్చింది? ఇలా ఎందుకు బెదిరిస్తున్నావ్? నేను నీకు చేసిన అన్యాయమేమిటి?" అంది రామాయమ్మ.

"నేను నిన్ను చంపుతానన్నానా?" అన్నాడు గోపాలకృష్ణయ్య ఆశ్చర్యంగా.

"ఈ చీటీలో రాసి ఉన్నదదే కదా?" అంది రామాయమ్మ.

"ఆ చీటీ వచ్చింది నీకా—గు. నాకు...." అన్నాడు గోపాలకృష్ణయ్య.

"ఆఁ" అంది రామాయమ్మ తేలిగ్గా నిట్టూర్చి— "ఆ మహానుభావుడెవరోగానీ త్వరగా ఆ పని కానిస్తే బాగుండును. నేను బ్రతుకుతాను" అంది.

గోపాలకృష్ణయ్య గుర్రుగా ఆమెవంక చూసి "ఆ ఉత్తరం నువ్వే రాశావని నా అనుమానం" అన్నాడు.

"నేనా?" అని పకపకా నవ్వింది రామాయమ్మ. "హత్యచేసే శక్తి నాకుంటే నువ్వింత కాలం బ్రతికే వాడివేకాదు. అది నీ అదృష్టం."

గోపాలకృష్ణయ్యకు నమ్మకం కుదరలేదు "ఈ ఉత్తరం నువ్వు తప్ప యింకెవరూ రాసివుండరు. హత్యలు చేసే దమ్ములు నీకు లేవని నాకు తెలుసు. కానీ నాకు మన సిమితం లేకుండా చేయడానికీ పని చేశావ్."

"ఈ ఉత్తరం నేను రాయలేదు. నీ సమయం వృధా చేసుకోకు. ఎవరో నీ వ్యాపారానికి సంబంధించిన బల

మైన ఈ శత్రువు ఉత్తరాన్ని రాసివుంటాడు. వాడు నిన్ను నిజంగా చంపేయొచ్చు. తొందరగా ఏ పోలీసులకో చెప్పకో. ఆ దస్తూరీ నాదికాదు. అలాంటి కాగితాలు కూడా నాకు దొరకవు" అంది రామాయమ్మ.

గోపాలకృష్ణయ్య ముఖంలో కలవరపాటు కనబడింది. "నిజంగా నువ్వే ఉత్తరం రాయలేదా?" అన్నాడు గాభరాగా. రామాయమ్మ రాయకపోతే ఆ ఉత్తరం ఇంకెవరు రాసివుంటారన్న ఆలోచన అతన్ని భయపెడుతోంది.

"నేను రాయలేను. నాకు నిన్ను చూస్తే జాలిగా వుంది. ఈ ఉత్తరాన్ని పోలీసులకు చూపించి నీ ప్రాణాలు రక్షించుకో. ఇలాంటి ఉత్తరాల నశ్రద్ధ చేయకూడదు. అలాచేస్తే ప్రాణాలు నిజంగా పోవచ్చు" అంది రామాయమ్మ.

ఇంతలో గదిలో ఫోన్ మ్రోగింది. గోపాలకృష్ణయ్య అందుకుని సందేశాన్నందుకుని మళ్ళీ ఫోన్ పెట్టేసి "సరేలే-నువ్వెళ్ళు. ఈ ఉత్తరం యెవరు రాశారో యిలాగూ తెలుసుకోలేకపోను. నువ్వు అయితే మాత్రం బాగా అనుభవిస్తావ్" అన్నాడు.

రామాయమ్మ లేచింది. గోపాలకృష్ణయ్య గుమ్మంలోంచి బయటకు వచ్చి ఆమెను సాగనంపాడు. దూరంగా వస్తున్న రామాయమ్మ భర్త తామిద్దర్నీ చూడడం గమనించి తృప్తిగా తలాడించుకుని గదిలోకెళ్ళి తలుపులు వేసుకున్నాడు.

రామాయమ్మ భర్తను చూడలేదు. ఆమె ఏదో ఆలోచిస్తూ నాలుగడుగులు ముందుకువేసి భర్త పిలుపువిని ఉలిక్కిపడింది.

"ఆ గదిలో వున్నది గోపాలకృష్ణయ్యేనా?" అనడిగాడు భర్త.

"అవును" అంది రామాయమ్మ.

"ఎంతకు తెగించావ్?" అన్నాడు రామాయమ్మ భర్త.

భర్త మాటలకు అర్థం తెలియగానే రామాయమ్మ పూర్తిగా ఈ లోకంలోకి వచ్చి "మీరిక్కడికెలా వచ్చారు?" అంది ఆశ్చర్యంగా.

"నువ్వేసే వెధవ్వేషాలు తెలుసుకుందుకు నేను నిన్ను లక్షకళ్ళతో కనిపెడుతున్నాను" అన్నాడామె భర్త.

రామాయమ్మ మౌనంగా భర్తకు తన చేతిలోని చీటీ అందజేసింది. అది తన భర్త పేరుతో ఇందాకా వచ్చిన చీటీ "ఇది చూసి మీరు రమ్మన్నారనుకుని వచ్చాను. తీరా చూస్తే అక్కడ గోపాలకృష్ణయ్య వున్నాడు. అసలేం జరిగిందంటే—" అని ఏదో చెప్పబోయింది.

"నువ్వేమీ చెప్పక్కర్లేదు. అన్ని సాక్ష్యాలూ తయారు చేసుకుని మరీ నాటకమాడుతున్నావన్నమాట. అందుకే వాడు నగలమీద నగలు గుప్పించేస్తున్నాడు. ఎంత జాణవయ్యావే నువ్వు?" అన్నాడామె భర్త..

3

ఆ ఉత్తరం రామాయమ్మ రాసివుంటే ఆమె తన జోలికివచ్చే అవకాశముండదు. భర్త ఆమెను ఇల్లు కదలనివ్వడు. ఆ విధంగా ఆ భయం వదిలిపోయింది. కానీ ఒకవేళ ఆమె కాకపోతే?

గోపాలకృష్ణయ్యకు రవంత భయం కలిగింది. ఆ ఉత్తరం నిజంగా యెవరో తనను చంపాలనే ఉద్దేశ్యం

తోనే వ్రాశారా? రామాయమ్మ వ్రాయలేదా? రామాయమ్మే రాసివుంటే ఆ ఉత్తరాన్ని పోలీసులకు చూపమని ఎందుకు సలహా ఇస్తుంది?

దస్తూరీ గుండ్రంగా అందంగా ముత్యాలకోవలా వుంది కాబట్టి ఆ ఉత్తరం ఆడవాళ్ళే రాసివుంటారనుకున్నాడతను. అయితే మగవాళ్ళ దస్తూరీ అలా ఉండకూడదని లేదుగదా! ఆ మాటకొస్తే తన దస్తూరీ కూడా గుండ్రంగానే వుంటుంది. అలాగే జనార్దనం దస్తూరీ కూడా!

జనార్దనం గుర్తుకు రాగానే గోపాలకృష్ణయ్య ఉలిక్కిపడ్డాడు.

జనార్దనం దస్తూరీ ఆ ఉత్తరంలోలాగే వుంటుంది.

జనార్దనంకి తనపై పగవుండే అవకాశముంది. తను మరీ సీరియస్‌గా తీసుకోలేదు కానీ జనార్దనానికి తనమీద పీకలదాకా కోపముండి వుండవచ్చు.

జనార్దనానికి తనమీద కోపం వుండక ఏం చేస్తుంది? ఒకప్పుడు తనకేమీ లేని రోజుల్లో తను ప్రతిదినం జనార్దనం దగ్గరకు వెళ్ళి తన భావిజీవితం గురించి ఏడ్చేవాడు. జనార్దనం తనను ఓదార్చేవాడు.

జనార్దనానిది చిన్న కిరాణాకొట్టు. జనార్దనం గోపాలకృష్ణయ్యకంటె సుమారు ఇరవై ఏళ్ళు పెద్దవాడు. గోపాలకృష్ణయ్యకు కిరాణాకొట్టు గురించి సలహా ఇచ్చింది జనార్దనమే. అతను దుకాణం ప్రారంభించిన కొన్నాళ్ళకి జనార్దనం జబ్బుపడ్డాడు. అప్పుడు కొంతకాలం పాటు జనార్దనానికి అవసరమైన సరుకులన్నీ గోపాలకృష్ణయ్యే తెచ్చాడు. ఒక నెలరోజులు అలా గోపాలకృష్ణయ్య జనార్దనానికి సాయపడ్డాడు.

ఆ నెలరోజుల్లోనూ అతను జనార్దనాన్ని చాలా

మోసాలు చేశాడు. ధరలు ఎక్కువ చెప్పి, డబ్బు పోయిందనీ, నూనె దారిలో ఒలికిపోయిందనీ అబద్ధాలు చెప్పి మూడువేల రూపాయలు నష్టాన్ని జనార్దనానికి కలిగించాడు. ఆ నష్టాన్ని జనార్దనం మౌనంగా భరించాడు. ఆ తర్వాత జనార్దనం మళ్ళీ ఎన్నడూ గోపాలకృష్ణయ్య సాయం తీసుకోలేదు.

ఈ సంగతి పెద్ద లెక్కలోనిది కాదు. జనార్దనానికో కూతురుంది. ఆమెను గోపాలకృష్ణయ్య కిచ్చి పెళ్ళి చేయొచ్చునని ఆశపడ్డాడు జనార్దనం. పెళ్లి ప్రసక్తి వచ్చినప్పుడు గోపాలకృష్ణయ్య కూడా ఏమీ మాట్లాడకుండా నవ్వి వూరుకునేవాడు. అతనికి అభ్యంతరం లేదనే వాళ్ళనుకున్నారు.

జనార్దనం కూతురు లక్ష్మి గోపాలకృష్ణయ్యతో చనువుగా తిరిగేది. తలిదండ్రులు అభ్యంతరం పెట్టకపోవడం అందుకు మరింత దోహదం చేసింది. ఈ అవకాశాన్ని పురస్కరించుకుని — గోపాలకృష్ణయ్య సార్థకనామధేయుడై లక్ష్మిని అనుభవించాడు. ఆమెకు యెన్నో మోసపు వాగ్దానాలు చేసి తనదాన్ని చేసుకోగలిగాడు.

లక్ష్మికి నెలతప్పింది. ఆమె ఆ విషయాన్ని గోపాలకృష్ణయ్యకే ముందు చెప్పుకుంది.

"అబార్షన్ చేయించుకో" అన్నాడు గోపాలకృష్ణయ్య.

"అంత కర్మంపట్టింది! వెంటనే పెళ్ళి చేసుకుందాం" అంది లక్ష్మి.

"ఇప్పుడిప్పుడే నా వ్యాపారంలో పైకొస్తున్నాను. నేను పెళ్ళి చేసుకోవడానికింకా నాలుగైదేళ్ళు పడుతుంది. నువ్వు అవసరమైన జాగ్రత్తలు తీసుకుంటావను

కున్నానుగానీ యిలా పీకలమీదకు తెచ్చుకుంటావనుకో లేదు.''

"పెళ్ళికి ఆలస్యమౌతుందని నువ్వు చెప్పలేదు'' అంది లక్ష్మి బాధగా.

"చెప్పినా చెప్పకపోయినా-ఆడదానవి! నీకామాత్రం ముందు జాగ్రత్తుండాలి!''

లక్ష్మి తనబాధ తల్లికి చెప్పుకుంది. ఆవిడ నెత్తీనోరూ బాదుకుని సంగతి భర్తకు చెప్పింది.

జనార్దనం గొడవ చేయొద్దని భార్యకు చెప్పి గోపాల కృష్ణయ్యతో విషయం మాట్లాడ్డానికి వెళ్ళాడు. ముందుగా లక్ష్మి గర్భం గురించి చెప్పకుండా పెళ్ళి గురించి మాట్లాడేడు.

"ఇప్పట్లో పెళ్ళి చేసుకోనండీ'' అన్నాడు గోపాల కృష్ణయ్య.

"చేసుకోనంటే తప్పదు. ఆడపిల్లను కన్నవాళ్ళ బాధ నీ కర్థంకాదు'' అన్నాడు జనార్దనం.

"అమ్మాయికి పెళ్ళి అర్జంటనుకుంటే వేరే సంబంధం చూసుకోండి'' అన్నాడు గోపాలకృష్ణయ్య.

"అలాగే చూసుకుందుంగానీ నువ్వూరుకున్నావా? దానికిప్పుడు నెలతప్పింది.''

"నెల తప్పిందా?'' అని ఆశ్చర్యాన్ని ప్రకటించాడు గోపాలకృష్ణయ్య.

"అలా ఆశ్చర్యం నటించకు. ఇందులో నీకు తెలీని విశేషాలేం లేవు'' అన్నాడు జనార్దనం.

"నిజంగా నాకేమీ తెలీదు. నేను పవిత్రతకు ప్రాధా న్యతనిచ్చే మనిషిని. మీ అమ్మాయిని నిలదీసి అడిగి

అసలు మనిషెవరో తెలుసుకుని వాడికిచ్చే పెళ్ళి చేయండి."

"అమ్మాయి నీ పేరే చెప్పింది."

"ఆడపిల్లలు కాలుజారుతారేమోగానీ నేను జారను. నీతిగా బ్రతక్కపోయాక జీవితానికర్థంలేదు. మీ అమ్మాయి నన్నుమాయకుణ్ణి చేసి ఎవడో చేసిన తప్పు నాకంటగట్టడానికి ప్రయత్నిస్తోంది. ఇదివరలో అయితే మీ అమ్మాయిని పెళ్ళిచేసుకుందామనే అనుకున్నాను. కానీ ఈ సంగతి తెలిసేక ఇక అంగీకరించలేను" అన్నాడు గోపాలకృష్ణయ్య.

జనార్దనానికి చాలా కోపం వచ్చింది. ఇద్దరూ చాలా సేపు వాదించుకున్నారు. ఆఖరికి జనార్దనం, గోపాల కృష్ణయ్యను చంపుతానని కూడా బెదిరించాడు.

"కూతురు పతిత. తండ్రి హంతకుడు. ఇంతకంటె ఏం చేస్తారు మీరు?" అన్నాడు గో. కృష్ణయ్య నిరసనగా.

జనార్దనానికొలిగిన ఆవేశమింతా అంతాకాదు. అతను తుఫుక్కున ఉమ్మేసి అక్కణ్ణించి వెళ్ళి పోయాడు.

తర్వాత ఏం జరిగిందో వివరంగా గో. కృష్ణయ్యకు తెలుసు. లక్ష్మి మారుప్రాంతాలకు వెళ్ళి పురుడుపోసుకుని ఆ కన్నబిడ్డను అనాధాశ్రమంలో వదిలివచ్చింది. ఆమెకు వివాహమైంది. ఆమె భర్తకు పోలీస్ డిపార్టుమెంట్లో మంచి పలుకుబడి వుంది. ఆ పలుకుబడితో అతన్ని దెబ్బ తీయాలని చూసింది లక్ష్మి. అయితే అతనేనా తక్కువ తిన్నది? దురదృష్టాన్ని అదృష్టంగానూ, దురవకాశాన్ని సదవకాశంగానూ మార్చడంలో అతనికి అనుభవం నానాటికీ పెరిగిపోతోంది.

గోపాలకృష్ణయ్య, లక్ష్మిని బ్లాక్ మెయిల్ చేయడం మొదలుపెట్టాడు. ఆమె తరచుగా ఏదో వంకన అనాధాశ్రమానికి వెళ్ళి అక్కడి తన బిడ్డను చూసుకు వస్తూంటుంది. అందుకు సంబంధించిన అసలు కారణాన్ని భర్తకు చెప్పగలనని బెదిరించాడు. ఫలితంగా లక్ష్మి అతని చేతుల్లోకి వచ్చింది. లక్ష్మి భర్తకు పోలీస్ డిపార్టుమెంట్లో వున్న పలుకుబడి గోపాలకృష్ణయ్య వ్యాపారం వృద్ధి చెందడానికీ ఉపయోగపడుతోంది. గోపాలకృష్ణయ్య, లక్ష్మి భర్త మంచి మిత్రులయ్యారు. ఆ స్నేహం చాలా ఉపయోగకరంగా వుండడవల్ల గోపాలకృష్ణయ్య లక్ష్మి మానాన్ని మళ్ళీ దోచుకునేందుకు ప్రయత్నించలేదు.

తన అసహాయ పరిస్థితికి లక్ష్మి మరీ కుమిలిపోయింది. తన కళ్ళముందే గోపాలకృష్ణయ్య అంతస్థు పెరిగిపోతోంది. ద్వేషిస్తూనే తను అతడికి సహకరిస్తోంది.

వారంరోజుల క్రితం అతడు లక్ష్మి నుంచి చిన్న సాయంకోరాడు. అది గోపాలకృష్ణయ్యకు చిన్నసాయమే అయినా లక్ష్మికి కాదు. ఆమె అతనింటికి వచ్చి ఓ పుస్తకం తీసుకుని గోపాలకృష్ణయ్య స్నేహితుడింట్లో యివ్వాలి. గోపాలకృష్ణయ్య ఇంటిమీద పోలీసుల నిఘా వుంది. లక్ష్మి పోలీసులు గౌరవించే మనిషి. ఆమె వారికేదైనా యిచ్చినా, అందులోనూ అది పుస్తకం అయితే ఎవరూ అనుమానించరు. ఆ పుస్తకం స్మగ్లింగ్ కు సంబంధించిన కొన్ని కోడ్స్ వివరాలున్నది. అది తన స్నేహితుడి కందజేయడానికి గోపాలకృష్ణయ్య లక్ష్మిని ఎన్నుకున్నాడు.

ఈ వ్యవహారంలో లక్ష్మి పట్టుబడితే ఆమె భర్తకు

అవమానం. డిపార్టుమెంట్లోని అతడి పలుకుబడీ దెబ్బ తింటుంది. లక్ష్మిభర్త ఆ అవమానాన్ని సహించలేడు. అంతేకాదు, ఆ భార్యాభర్తల్లో ఒకరైనా జైలు పాలవుతారు.

అయినా లక్ష్మి అందుకు ఒప్పుకుంది. భర్తకు సంగతి చెప్పలేదు. ఒప్పుకునే ముందు ఆమె గోపాలకృష్ణయ్యతో ఘర్షణపడింది.

"ఇంకా యిలా యెన్నాళ్ళు కాలుస్తావ్ నువ్వు?" అనడిగిందామె.

"అవసరమున్నన్నాళ్ళు నిన్నిబ్బంది పెట్టక తప్పదు."

"నువ్వు నా శక్తికి మించిన పనులు చెబుతున్నావు" అంది లక్ష్మి.

"దీనికే యింత ఇదై పోతున్నావ్. తొందర్లో నా కష్టమర్సు ముందు నీచేత కాబరేడాన్సులు చేయిద్దామనుకుంటూంటే...." అన్నాడు గో. కృష్ణయ్య క్రూరంగా నవ్వుతూ.

లక్ష్మి హడలిపోయింది. క్రూరమైన అతడి నవ్వు అన్నంతపనీ చేయగల సమర్థుడతనని తెలియజెప్పుతోంది.

"అదే జరిగితే నిన్ను తక్షణం నా చేతుల్తో చంపేస్తాను" అంది లక్ష్మి ఆవేశంగా.

"లేకపోతే చంపాలని లేదన్న మాట" అన్నాడు గో. కృష్ణయ్య వెటకారంగా.

లక్ష్మి అసహాయురాలై ఊరుకుంది.

"నన్ను చంపాలని చాలామంది అనుకుంటున్నారు. కాని చంపలేరు" అన్నాడు గో. కృష్ణయ్య.

"ఎందుకు చంపలేరు? నీ ఒక్కొక్క వ్యవహారమే నాలో ఆవేశాన్ని పెంచుతూ వస్తోంది. ఓ వారంరోజుల్లో

నిన్ను నేను చంపినా ఆశ్చర్యంలేదు" అంది లక్ష్మి.

ఆ తర్వాత వారంరోజుల్లో ఈ ఉత్తరం వచ్చింది. లక్ష్మి తనింటికి వస్తూపోతూ వుంటుంది. తన పాంటు జేబుల్లో ఈ ఉత్తరం పెట్టడం ఆమెకు కష్టంకాదు.

నిజం చెప్పాలంటే రామాయమ్మ కంటే లక్ష్మికే ఈ ఉత్తరం రాయడానికి అవకాశాలెక్కువున్నాయి. తను తొందరపడి రామాయమ్మ ననుమానించాడుగానీ అసలు మనిషి లక్ష్మి.

అయితే లక్ష్మికింత ధైర్యం ఎలా వచ్చింది?

ఆ రోజు తనతో మాటలయ్యాక ఆమె హత్య చేయాలనుకుని ఉంటుంది. తనకు తానై హత్య చేయలేదు కాబట్టి తండ్రితో చర్చించి ఎవడో ప్రొఫెషనల్ హంతకుణ్ణి పట్టి ఉంటుంది. ఆ ధైర్యంతో తనను హెచ్చరించి ఉంటుంది.

అయితే లక్ష్మి ఉత్తినే తనను బెదిరించిందా లేక నిజంగా చంపుతుందా?

ఏమో! ఈ విషయంలో తను అలక్ష్యం చేయకూడదు. ఇంక ఆమె తనకు ఎలాగూ సహకరించదు. చంపుతానని బెదిరించేదాకా వచ్చిందంటే తెగించినట్లే లెక్క! ఇంత కాలమూ ఆమె భర్త తనకు బాగా ఉపయోగపడ్డాడు. దాంతో తను సంతృప్తిపడాలిగానీ ఇంకా ఆశలు పెట్టుకోకూడదు.

గోపాలకృష్ణయ్య మళ్ళీవెళ్ళి లక్ష్మిని కలుసుకున్నాడు. ఆమె ఇతనికొచ్చిన ఉత్తరాన్ని చూసి ఎంతో సంతోషించి—"దుర్మార్గులందరికీ ఇటువంటిరోజొకటి వుంటుందంటారు. నీకూ పోయేకాలం రావడం నా అదృష్టం" అంది.

"ఈలోగానే నీ బ్రతుకు బయటపడ్తుందని మర్చిపోతున్నావ్" అన్నాడు గో. కృష్ణయ్య.

"ఎవరో నిన్ను బెదిరిస్తే నేనేం చేస్తాను. నేనే అనుకుని అలక్ష్యంగా వున్నావంటే నీ కర్మ కాల్తుంది. ఎవడో సునాయాసంగా నిన్ను చంపేస్తాడు" అంది లక్ష్మి.

"ఈ వుత్తరం నువ్వు వ్రాయలేదా?"

"వ్రాయాలనుంది కానీ ఇలాంటి వుత్తరాలు రాయడం నావల్ల కాదు. హత్యలు చేయడమన్నది నా ఊహలో కూడా భరించలేను" అంది లక్ష్మి.

"అబద్ధం!" అన్నాడు గో. కృష్ణయ్య.

"నా ప్రాణాలు నీ చేతిలో వున్నాయ్. నేను నీకు అపకారమెందు తలపెడతాను."

"అందుకే!" అన్నాడు గో. కృష్ణయ్య.

ఇద్దరూ చాలా సేపు వాదించుకున్నారు. లక్ష్మి అతన్ని తన రహస్యం బయటపెట్టవద్దని బ్రతిమాలింది. ఆ వుత్తరం గురించి తనకేమీ తెలియదని మరీమరీ చెప్పింది.

గోపాలకృష్ణయ్య అక్కణ్ణించి వెళ్ళిపోయాడు. రేపటిలోగా తన హత్య జరక్కుండా వుండాలంటే అనుమానితుల్ని డిఫెన్స్‌లో వుంచాలి. తను లక్ష్మి రహస్యాన్ని బయటపెట్టక తప్పదు.

గోపాలకృష్ణయ్య వెంటనే లక్ష్మి భర్తకు ఫోన్ చేశాడు.

లక్ష్మి భర్త ఆ ఊళ్ళో చాలా పెద్ద పేరున్న శివశంకర్ హోటల్‌కు మేనేజర్. ఆ హోటల్‌ను పోలీసుల స్వావరంగా వాడుకోడానికి అతనిచ్చే సదుపాయాలవల్లనే అతనికి పోలీసు డిపార్టుమెంట్లో మంచి పలుకుబడివచ్చింది.

అలాగని అతను ధర్మాత్ముడు, నీతిపరుడు కాడు. తనకు తానై అవినీతిపనులు చేయకపోయినా తన పలుకుబడితో అతను చాలామంది అవినీతిపరులకు సాయపడుతూ అప్పుడప్పుడు మంచి ప్రతిఫలాన్ని కూడా పొందుతూంటాడు. తామతన్నించి పొందుతూన్న సదుపాయాలు మరే హోటల్నించీ పొందకపోవడంవల్ల పోలీస్‌వారు అతన్ని చూసీ చూడనట్లూరుకుంటూంటారు.

గోపాలకృష్ణయ్య అతనికి ఫోన్ చేసి తన పేరు చెప్పకుండా-లక్ష్మి వివాహానికి ముందే ఒక బిడ్డను కని ఫలానా అనాథాశ్రయంలో ఉంచిందనీ, అందుకు ఆధారాలుగా తనవద్ద వివరాలన్నీ వున్నాయంటూ ఆమె పురుడుపోసుకున్న తేదీ, హాస్పిటల్ పేరు వగైరాలన్నీ చెప్పాడు.

అవతలి కంఠంలో ఆదుర్దా ధ్వనించగానే తృప్తిగా ఫోన్ క్రింద పెట్టేసి-"నా హత్య సంగతి తర్వాత ఆలోచించుకోవచ్చు ముందు నీ కాపురం సంగతి చూసుకో" అనుకున్నాడు.

4

గోపాలకృష్ణయ్య బట్టలషాపులో వుండగా అతని బంధువు నరసయ్య పలకరించి-"అన్నట్లు నీ కిది తెలుసా? రామనాథం జైల్నించి విడుదలై వచ్చేశాట్ట!" అన్నాడు.

గో. కృష్ణయ్య ఉలిక్కిపడి "ఎప్పుడుట?" అన్నాడు.

"రెండ్రోజులయిందంటున్నారు...." అన్నాడు నరసయ్య.

"ఎక్కడున్నాట్ట?"

"వాళ్ళింట్లోనే!" అన్నాడు నరసయ్య.

గో. కృష్ణయ్య ఆలోచనలో పడ్డాడు. తను తొందర

పడి లక్ష్మిని అనుమానించాడు గానీ ఈ ఉత్తరం రాసే అవకాశం రామనాధానికే ఎక్కువ వుండివుండాలి.

రామనాధం, గో. కృష్ణయ్య కంటే ఓ రెండేళ్ళు చిన్న. తెలివితేటల్లో అయితే ఇంకా చాలా చిన్న. అతను గో. కృష్ణయ్య బట్టల కొట్లో సేల్సుమన్ గా చేరాడు.

రామనాధానికీ, గో. కృష్ణయ్యకూ దూరపు బంధుత్వముంది. ఆ బంధుత్వాన్ని పురస్కరించుకునే అతడికి తన బట్టల షాపులో ఉద్యోగమిచ్చాడు.

రామనాధం చురుకైన కుర్రాడు. కొట్లోకి వచ్చిన వాళ్ళందర్నీ చూపులతో, మాటలతో ఇట్టే ఆకర్షించుకుని వాళ్ళను మైకంలో పడేసి కొనాలన్న ఆలోచనలేని వాళ్ళనుకూడా కొనేలా చేసేవాడు. అతని కారణంగా షాపులో చాలా ఎక్కువ సరుకు అమ్ముడుపోయేది. అది చూసి సంతోషించి గో. కృష్ణయ్య అతడి జీతం పెంచేడు కూడా.

రామనాధం చూడ్డానికి సినిమా హీరోలా వుంటాడు. ఆట్టే చదువుకోకపోయినా సంస్కారం ముఖంలో కొట్టొచ్చినట్లు కనబడుతూవుంటుంది. చాలామంది ఆడవాళ్ళు, ముఖ్యంగా కాలేజీ స్టూడెంట్స్ షాపులో సరాసరి అతనివద్దకే వెడుతూవుండేవాళ్ళు.

రామనాధం ఆకర్షణ షాపుకి వచ్చే కస్టమర్స్ కి మాత్రమే పరిమితమైతే యిబ్బంది వుండేది కాదు. గో. కృష్ణయ్య చెల్లెలు లలిత అతడిపట్ల ఆకర్షితురాలైంది. ఇది అతనికి నచ్చలేదు. లలితకు ఎంతగానో చెప్పి చూశాడు.

"మనమూ కష్టపడి పైకొచ్చినవాళ్ళమేగా - మనం

ప్రోత్సహిస్తే అతనూ పైకొస్తాడు. మన దుకాణంలో సేల్సన్నీ అతనికారణంగా నేనని చాలామంది చెప్పుకుంటు న్నారు. నే నతన్ని ప్రేమిస్తున్నాను" అని చెప్పింది లలిత అన్నకు.

"కష్టపడి పైకివచ్చేక ఆ విషయం మనం మరిచి పోవాలి. మొక్క చెట్టుగా మారేక తన నీడలో మరో మొక్కను ఎదగ నివ్వదు. నేను రామనాథాన్ని పైకి రానివ్వను. వాడి జీవితమంతా అలా సేల్స్‌మన్‌గనే గడిపేస్తాడు. అందుకేం చేయాలో నాకు తెలుసు. కాబట్టి నువ్వు వాడి విషయం మరిచిపో. నా పాత అంతస్తు నేను మరిచిపోయాను. నాతోపాటు నా చెల్లెలిగా నీ అంతస్తూ పెరిగింది. ఆ అంతస్తుకు తగ్గవాణ్ణి చూసి పెళ్ళి చేస్తాను" అన్నాడు గో. కృష్ణయ్య.

లలిత అప్పటికి ఊరుకుని రహస్యంగా రామనాథాన్ని కలుసుకుని "నేను నా నగలతో నీతో వచ్చేస్తాను. ఆ డబ్బుతో వ్యాపారం ప్రారంభించి నువ్వూ గొప్పవాడివి కావచ్చు. మనం పెళ్ళిచేసుకుందాం" అంది.

రామనాథం, లలితకు సమాధానం చెప్పకుండా గో. కృష్ణయ్యను కలుసుకున్నాడు.

"మీ చెల్లెలు నన్ను ప్రేమిస్తున్నానంటోంది. తన నగలతో వచ్చేస్తానంటోంది. నన్ను వేరే వ్యాపారం చేయమని ప్రోత్సహిస్తోంది. నన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటా నంటోంది" అన్నాడతను.

గో. కృష్ణయ్య కిది తెలియని విషయం కాదు. అందు వల్ల అతను తడబడకుండా "అయితే నీ అభిప్రాయ మేమిటి?" అన్నాడు.

"మీరు నాకు అన్నం పెట్టారు. కృతఘ్నుణ్ణనిపించుకోవడం నాకు నచ్చదు. అందుకే అన్ని విషయాలూ మీకు చెప్పాను" అన్నాడు రామనాథం.

"చెప్పడంవరకూ బాగానే ఉంది. నీ అభిప్రాయమేమిటి?" అన్నాడు గో. కృష్ణయ్య.

"అంతా మీ యిష్టం!" అన్నాడు రామనాథం.

"అంటే నేను యిష్టపడితే ఈ పెళ్ళి చేసుకుంటావన్న మాట!"

"లలితవంటి ఉత్తమురాలు నా భార్య అవుతుందంటే అభ్యంతరం పెట్టడం ఏ మూర్ఖుడివల్లనో అవుతుంది కానీ నావల్ల కాదు. ఎటొచ్చీ నాక్కా-వలసింది పెద్దల ఆశీర్వాదం!" అన్నాడు రామనాథం.

మరుక్షణం అతని చెంప ఛెళ్ళుమంది. గో. కృష్ణయ్య ఆవేశంతో ఊగిపోతూ, "దయచూపిన దేవుణ్ణి కాళ్ళు పట్టమని అడిగే నీచుడివిరా నువ్వు. లలిత అంతనేమిటో నీ అంతనేమిటో ఊహించావట్రా-అది నీ యజమానురాలు. ఒక సేల్స్‌మన్‌గా నిన్ను శాసించడానికేగానీ, భార్యగా నీ సేవలు చేయడానికి కాదు పుట్టలేదు. ఏదో చిన్నపిల్ల ఎర్రగా బుర్రగా వుంటే అదే గొప్ప అనుకుని నిన్ను ప్రేమించాననుకుంటోంది. అంతమాత్రాన నువ్వో హీరోవై పోతావట్రా - ఇంకెప్పుడైనా యిలాంటి వెధవాలోచనలు పెట్టుకుంటే ఉద్యోగం ఊడుతుంది జాగ్రత్త" అన్నాడు.

రామనాథం చెంప తడుముకుంటూ "లలిత అడగ్గానే ఆమెతో వెళ్ళిపోయుంటే ఏం చేసేవారు? ఆమెకు అన్నగా మిమ్మల్ని గౌరవించి ముందుగా విషయం చెప్పినందుకు నన్నిలా అవమానిస్తారా? ఇది న్యాయమా? ఈ పెళ్ళి

మీ కష్టం లేకపోతే లేదని చెప్పినా నేను బాధపడి ఉండే వాణ్ని కాను. కాని మీరు నన్ను అనూహ్యంగా అవమానించారు” అన్నాడు.

“నీ బుద్ధికి తగ్గట్లే ప్రవర్తించాను నేను. లేకపోతే లలితెక్కడ, నువ్వెక్కడ? అది అడగ్గానే చంకలు గుద్దుకుంటూ నా దగ్గరకు వచ్చేబదులు అమ్మో, ఇది తప్పు. మనిద్దరికీ ఏ పరిస్థితుల్లోనూ పొసగదు అని బుద్ధిచెప్పలేకపోయావా? అసలు నీ బుర్రలో ఉన్నాయిరా పాడు ఊహలు-అందుకే నా దగ్గరకొచ్చావు. మీ రిద్దరూ వెళ్ళిపోయుంటే ఏం చేసేవాణ్ననికదూ నీ ప్రశ్న! దాని కింకా మైనారిటీ తీరలేదు. నిన్ను వేటాడి జైల్లోకి తోయించేవాణ్ని. ఏదో పెద్ద సాయం చేసినట్లు మాట్లాడకు. ఇన్నాళ్ళూ నువ్వు నమ్మకస్తుడవని నమ్మానుకానీ యిప్పుడిప్పుడే నీ అసలుబుద్ధి బయటపడుతోంది”

రామనాథం ముఖం కోపంతో కందగడ్డలా అయింది. “నన్ను మన్నించండి సో. కృష్ణయ్యగారూ, మీరు నా విశ్వాసాన్ని శంకిస్తే నేను భరించలేను. సేఠ్ రాంచంద్ గారు నన్ను తన దుకాణంలో పనిచేయమనీ, మీ రిచ్చే దానిమీద రెండొందలెక్కువిస్తాననీ చెప్పారు. అయితే సేల్స్‌మన్‌గా నా ప్రతిభ చూపుకునే అవకాశమిచ్చింది మీరు. అందువల్లనే గదా ఇప్పుడు బయట నా డిమాండ్ పెరిగింది. అందుకని నేను మీ షాపును వదిలిపెట్టదల్చుకోలేదు” అన్నాడు ఆవేశంగా.

“వెధవకబుర్లు చెప్పకు. డబ్బిస్తే కాలదన్నుకునేవాడెవరూ ఉంటాడనుకోను” అన్నాడు సో. కృష్ణయ్య. అది ఆయనకు స్వానుభవం మరి - “నీకు సేఠ్ రాంచంద్

డబ్బెక్కువిస్తానంటే ఆ సంగతి నా కెందుకు చెప్పలేదు?"

"జీతం కోసం బేరమాడుతున్నట్లు భావించి మీ మనసు నొచ్చుకుంటుందని సందేహించాను. నా బాగోగులన్నీ నాకంటే మీకే బాగా తెలుసును. అందుకే అన్నీ మీకే వదిలిపెట్టాను."

"నా పనివాళ్ళను నాతోనే కట్టిపారేయడం నాకు నచ్చదు. నీ కెక్కువ డబ్బులొస్తే ఇంకో చోటుకు వెళ్ళి పనిచేసుకోవచ్చు" అన్నాడు గో. కృష్ణయ్య నిష్టూరంగా.

"మీరు మనస్ఫూర్తిగా అభ్యంతరం లేదని చెబితే రేపే రాంచంద్ గారి దుకాణంలో జాయినౌతాను" అన్నాడు రామనాథం. ఆ విధంగా అయితే తనకు లలిత యజమానురాలు కాదు. ఆమెను భార్యగా పొందే అర్హత పెరుగుతుందని అతను మనసులో అనుకున్నాడు.

గో. కృష్ణయ్య ఉలిక్కిపడ్డాడు. రామనాథం చాలా ఖచ్చితంగా మాట్లాడుతున్నాడు. అంటే అతను నిజంగానే మంచి పొజిషన్లో వున్నాడన్నమాట. రామనాథం గుండెనిబ్బరం చూస్తుంటే గో. కృష్ణయ్యకు భయం వేసింది.

రామనాథానికి ఊళ్ళో మంచి పేరు వచ్చింది. అతని కోసం చాలామంది దుకాణాదారులు ప్రయత్నిస్తున్నట్లు అతను చూచాయగా వినివున్నాడు. ఇందులో చాలా ప్రమాదముంది. ఇలా ఇతరులు రామనాథం కోసం పోటీ పడుతూంటే తను అతడి జీతం పెంచుకుంటూ పోక తప్పదు. అప్పుడు అధికంగా అతడి స్థాయి పెరుగుతుంది. లలితపై తనకు సరైన కంట్రోల్ లేదు. ఆమె ప్రోత్సాహం

లభించి ఈ రామనాథం తనతో పోటీచేసే వ్యాపారస్థుడు కూడా కావచ్చు.

లలిత రామనాథాన్ని ప్రేమిస్తోంది. రామనాథం తన వ్యాపారానికి పోటీ అయ్యే అవకాశం కనబడుతోంది.

ఇలాంటి విషయాలను మొగ్గలోనే త్రుంచేయాలి. అనుభవంతో నిండివున్న గో. కృష్ణయ్య బుర్ర చకచకా పనిచేసింది. అతను వెంటనే తన మనసులోని కఠినత్వాన్ని విడిచిపెట్టి "నాకు ఆవేశం ఎక్కువ రామనాథం! ఇందాకా నిన్నన్నదానికి నన్ను మన్నించు. నేను నీ విషయమై తీవ్రంగా ఆలోచించి నా నిర్ణయం చెబుతాను. నువ్వు నిజంగానే విశ్వాసపాత్రుడివి. లలిత విషయంలో కూడా నేను బాగా ఆలోచిస్తాను. మన మధ్య జరిగిన ఈ సంభాషణ మన మధ్యనే వుండిపోవాలి" అన్నాడు.

గో. కృష్ణయ్య అలా మాట్లాడడంతో రామనాథం కరిగిపోయాడు. అతడి కఠినత్వాన్ని కూడా రామనాథం మన్నించగలిగాడు. పై అంతస్థులో ఉన్నవాళ్ళు మాత్రం ఆవేశపడడం సహజమేనని అతడికనిపించింది. తన మంచితనం గురించి అర్థంకాగానే గో. కృష్ణయ్య మారాడని అతను భావించాడు.

మర్నాడు గో. కృష్ణయ్య ఒక పెట్టెను రామనాథానికిచ్చి కొన్ని పరిస్థితుల కారణంగా అది తన ఇంట్లో వుంచరాదనీ, ఇన్‌కమ్‌టాక్స్ రెయిడింగ్ జరుగనున్న ఈ రోజుల్లో కొంతకాలంపాటు అవి అతనింట్లో దాచమనీ కోరాడు. లలితను అతనికిచ్చి వివాహం చేయదల్చినట్లు కూడా చెప్పాడు. రామనాథం అమితంగా సంతోషించాడు. తానిచ్చిన పెట్టె గురించి మూడో కంటికి తెలియకూడదని మరీ మరీ చెప్పాడు గో. కృష్ణయ్య.

తర్వాత గో. కృష్ణయ్య లలిత దగ్గరకు వెళ్ళి రామనాథంతో వివాహానికి తను అనుమతిస్తున్నట్లు చెప్పాడు. లలిత ఆశ్చర్యపడి తన అన్నగారి మంచిమనసు నెంతగానో అభినందించింది.

"కుర్రాడు యోగ్యుడు. విశ్వాసపాత్రుడు. నీకు నచ్చినవాడు. నీ సుఖంకంటే నాక్కావలసినదేముంది? నీమాట కాదని ఎలా అనగలను?" అన్నాడు గో. కృష్ణయ్య.

లలిత అన్న కాళ్ళమీదపడి మొదట తానతన్ని అపార్థం చేసుకున్నందుకు మన్నించమని అడిగింది.

"అన్నా చెల్లెళ్ళ మధ్య మన్ననలేమిటమ్మా!" అన్నాడు గో. కృష్ణయ్య ఆమెను పైకి లేవనెత్తుతూ.

రెండ్రోజుల తర్వాత గోపాలకృష్ణయ్య తనింట్లో వస్తువులు పోయినట్లు పోలీసు రిపోర్టు ఇచ్చాడు. పోలీసులడిగిన ప్రశ్నలకు జవాబు చెబుతూ-"యెవరిని నమ్మాలో, ఎవరిని నమ్మకూడదో తెలియకుండా వుంది. ఆ వస్తువులన్నీ ఒక పెట్లో వుంచాను. దానిగురించి తెలిసిన బయటివాడు రామనాథం ఒక్కడే. అయితే అతన్ని నే ననుమానించ లేను. నే నతనికి మా చెల్లెల్నిచ్చి వివాహం చేద్దామని కూడా అనుకుంటున్నాను" అన్నాడు.

పోలీస్ ఇన్‌స్పెక్టర్ వెంటనే "అయితే అతడి ఇల్లు శోధించాలి" అన్నాడు.

దానికి బదులుగా గోపాలకృష్ణయ్య "నా యందు దయుంచి నా ఇబ్బందిని మీ రర్థం చేసుకోవాలి. అతను కాబోయే ఇంటల్లుడు. ఒక పోలీసు అఫీసరుగా మీరతన్ని అనుమానించవచ్చు. కానీ నేనా పని చేయలేను. చేసినా పైకి చెప్పుకోలేను. ఈ సోదా కారణంగా ఈ పెళ్ళి చెడిపోకూడదు. వ్యవహారాన్ని వీలైనంత రహస్యంగా

నడిపించండి. సో దాను మీ స్వంత బాధ్యత పై జరిపించండి” అన్నాడు.

ఆ విధంగా గో. కృష్ణయ్య ఆశయం నెరవేరి రామనాథం జైలుపాలయ్యాడు. ఈ నాటకం గో. కృష్ణయ్య ఎంతో తెలివిగా నడిపించేడంటే లలిత మాత్రమే కాక, రామనాథం ఇంట్లోని వాళ్ళుకూడా రామనాథాన్నే అనుమానించి “దేవుడిలాంటి మనుషికి ద్రోహం తలపెట్టిన నీకు పుట్టగతులుండవురా” అని తిట్టే పరిస్థితి ఏర్పడింది.

గో. కృష్ణయ్య మాటలు నమ్మి ఆ పెట్టె విషయాన్నింట్లో వాళ్ళకెక్కడా చెప్పలేదు రామనాథం. ఆ పెట్టెలోని విలువైన వస్తువులను చూసినవాళ్ళెవ్వరూ కూడా ఎవ్వరూ నమ్మి అంత విలువైన పెట్టెను పరాయి వాళ్ళకివ్వరని అన్నారు. లలితను పెళ్ళి చేసుకునే అంతస్థ తనకు తానె సంపాదించుకోవడం కోసం రామనాథం ఆ పని చేసివుండాలని తను భావిస్తున్నట్లు గో. కృష్ణయ్య అన్నాడు. అతను జైల్లో ఉండగా ఒక పర్యాయం రామనాథాన్ని కలుసుకుని మాట్లాడాడు కూడా.

రామనాథం అతన్ని చూస్తూనే ఆవేశపడి—“నీ గురించి జైల్లోంచి తిరిగిరాగానే పగ తీర్చుకుంటాను....” అన్నాడు.

గోపాలకృష్ణయ్య స్వరం తగ్గించి—“పగల సంగతి మరిచిపో—మళ్ళీ పిచ్చిపిచ్చి వేషాలు వేశావంటే ఈసారి హత్యా నేరం మీద ఉరికంబం యెక్కుతావు—” అన్నాడు.

“తప్పకుండా అలాగే జరుగుతుంది. జైల్లోంచి తిరిగి రాగానే నేను నిన్ను హత్య చేస్తాను....” అన్నాడు రామనాథం.

గోపాలకృష్ణయ్య ఉత్తరంవంక చూస్తున్నాడు. ఉత్తరంలోని ఆ అక్షరాల వెనుకనుంచి రామనాథం భయంకరంగా నవ్వుతూ కనిపిస్తున్నాడు.

రామనాథం జైల్లోంచి తనమీది పగతో తన్ను చంపడానికి తిరిగివచ్చాడా? ఈ ఉత్తరం అతనే రాశాడా? చంపితే తననెలా చంపాలని అతడి ఉద్దేశం? తనను చంపడం అతనివల్ల అవుతుందా?

తన కారణంగా రామనాథం జీవితం నాశనమైంది. బంగారు భవిష్యత్తు దగ్ధమై పోయింది. అతను ప్రేమించిన లలిత అతన్ని అసహ్యించుకుంది. ఇంట్లో వాళ్ళతన్ని అసహ్యించుకున్నారు. దొంగ అన్న అబద్ధపు ముద్రను సమాజం అతనిపై వేసింది. అందువల్ల రామనాథం తన్ను చంపేయాలని అనుకోవచ్చు.

యేది యేమైనా తను ఒకసారి రామనాథాన్ని కలుసుకోవాలి.

కలుసుకోగానే మీదపడి చంపితే....?

గోపాలకృష్ణయ్య ఒకసారి జబ్బలు చరుచుకున్నాడు. కండబలంలో రామనాథం తనముందు నిలబడలేడు. అందులోనూ యిప్పుడు జైల్నించి వచ్చాడు. ఇంకా నీరసంగా ఉంటాడు. మొండిబలమున్నా బహిరంగ ప్రయత్నం చేయడు. తనను చాటు దెబ్బ తీయడానికే ప్రయత్నిస్తాడు.

5

గోపాలకృష్ణయ్య వెంటనే బయల్దేరి రామనాథం యింటికి వెళ్ళాడు. గుమ్మంలోనే రామనాథం తండ్రి ఎదురయ్యాడు.

"రామనాథం యింట్లో ఉన్నాడా!" అన్నాడు గో. కృష్ణయ్య.

రామనాథం తండ్రి గో.కృష్ణయ్యకు నమస్కారం చేసి —"ఆ మూలగదిలో ఉన్నాడు బాబూ—"అన్నాడు. ఆ యింట్లో వాళ్ళకు గో.కృష్ణయ్యంటే గౌరవం. రామనాథం జైలుపాలైనపుడు అతను ఆయిదారువేల వరకూ ఆ యింటికి ఆర్థికసాయం చేశాడు. గో.కృష్ణయ్య డబ్బు ఎంత తెలివిగా సంపాదిస్తాడో అంత తెలివిగానూ ఖర్చు పెడతాడు.

"మనిషి బాగా బెంబేలుపడి ఉంటాడు. అతనికి మళ్ళీ నేనే ఉద్యోగమిస్తాను. ఆ సంగతి చెప్పడానికే వచ్చాను...." అన్నాడు గో.కృష్ణయ్య.

రామనాథం తండ్రి కళ్ళు మెరిశాయి—"ఆ మంచితనమే నీకు డబ్బు సంపాదించి పెడుతోంది బాబూ—" అన్నాడు అభిమానంగా.

ఆ మాటలు గో.కృష్ణయ్యకు వ్యంగ్యంలా తోచాయి. మంచితనం మనిషికి డబ్బు సంపాదించదు—పోగొడుతుందికానీ! రామనాథం మంచితనమే అతన్ని గదిలోకి తెచ్చింది. ఆ మంచితనం అని తన గురించి రామనాథం తండ్రి అన్నది మంచితనం గురించికాదు. ఆ మంచితనం అంటే అది తన మంచితనం. తన మంచితనం—మంచితనం ముసుగులో ఉండే దుర్మార్గం. పయోముఖ విషకుంభం, మేకవన్నె పులి—ఇలాంటి పేర్లన్నీ తనకు చక్కగా నప్పతాయి. అయితేనేం? ఆ మంచితనం తనకు నిజంగానే బాగా డబ్బు సంపాదించి పెడుతోంది.

మూల గదిలోకి వెళ్ళేముందు కొంచెం తటపటాయించాడు గోపాల కృష్ణయ్య. తనకు తానై పులివున్నబోనులోకి

నడవడం లేదుగదా? అన్న అనుమానం అతనికి రవంత భయాన్ని కలిగించింది. గుమ్మందాకా వెళ్ళి గదిలోకి తొంగి చూశాడు.

గదిలో మడత మంచంమీద దిగులుగా కూర్చుని వున్నాడు రామనాథం. అతని కళ్ళు లోతుకు పోయి వున్నాయి. గడ్డం మాసింది. దవడలు పీక్కుపోయాయి. ఒకనాటి హీరో వాటం లేదు. ఇప్పుడు లలిత అతన్ని చూస్తే - ఒకప్పుడు నేను ప్రేమించిందితడినేనా అని ఆశ్చర్యపోయి-అసహ్యించుకుంటుంది.

రామనాథం గో. కృష్ణయ్యను చూడలేదు. రామనాథాన్నా దశలో చూడగానే గో. కృష్ణయ్య ధైర్యం పెరిగింది-"లోపలకు రావచ్చా?" అన్నాడు.

రామనాథం చటుక్కున గుమ్మంవైపు చూసి-"నువ్వా?" అన్నాడు.

గోపాలకృష్ణయ్య ఆశ్చర్యపోలేదు కానీ అతడి ఏకవచన ప్రయోగం కాస్త బాధనే కలిగించింది-"అవును నేనే-జైల్నుంచి వచ్చావని విని చూడ్డానికి వచ్చాను-" అన్నాడు.

"సరే చూడు" అన్నాడు రామనాథం నిర్లిప్తంగా. అతని వాటాన్ని చూస్తూంటే ఈ మనిషికిప్పుడు హత్యలు చేసే మూడ్ ఉందా అనిపించింది.

"నిన్ను చూస్తుంటే నాకు చాలా జాలిగా వుంది. మళ్ళీ ఉద్యోగంలో చేరతావా, ఇస్తాను!"

రామనాథం విషాదంగా నవ్వి-"ఇప్పుడు నీ దగ్గర తప్ప గత్యంతరం వుండదనేగా నీ ధైర్యం. పైగా ఒక దొంగకు ఆశ్రయమిచ్చినందుకు మంచి పేరు కూడా వస్తుంది. నువ్వు చేసిన దొంగనే కదా నేను. ఇతరు

లెవ్వరూ నమ్మకపోయినా నువ్వు నమ్మితీరుతావు. అయితే నేను మునుపటి రామనాథాన్ని కాను. నీ బట్టలషాపులో అడుగుపెట్టగానే అగ్గిపుల్ల గీసి బట్టలమీద వేయ బుద్ధి నాకు. నీలాంటి దగాకోరు దగ్గర నేను పనిచేయను, చేయలేను....'' అన్నాడు.

"నీ కర్మ. నిన్ను పనిలో చేరమని బ్రతిమాలడానికి రాలేదు నేను. చేరితే చేరు మానితే మాను. నీహద్దుల్లో నువ్వున్నంతకాలమూ నా మంచితనం రుచి చూడగలవు. లేనప్పుడు ఫలితం అనుభవిస్తావ్. ఆ విషయం చెప్పడానికే వచ్చాను....''

"ఆల్ రెడీ — అనుభవించానుగా'' అన్నాడు రామనాథం.

"అది జరిగిందానికి. ఇది జరుగనున్నదానికి. నువ్వు చేసిన తప్పుకి శిక్ష అనుభవించావ్. అందుకు నామీద పగబట్టి నన్ను హత్య చెయ్యాలనుకుంటే నాశనమయ్యేది మళ్ళీ నీ జీవితమే!'' అన్నాడు గో. కృష్ణయ్య.

"నీ దయవల్ల నా జీవితం ఎప్పుడో నాశనమైంది. నాశనం కావడానికింకా యేం మిగిలుంది?''

"ఏం మిగిలుందో నేను తర్వాత చూపిస్తాను కానీ ముందు ఇప్పుది చూడు'' అంటూ తన జేబులోంచి ఒక నీలిరంగు కాగితాన్ని తీసి అందించాడు గో.కృష్ణయ్య.

రామనాథం దాన్నందుకుని చూసి "ఇది నువ్వు నన్ను బెదిరించడానికి రాశావా, లేక ఎవరైనా నిన్ను బెదిరిస్తూ రాశారా?'' అన్నాడు.

"తెలియనట్లే అడుగుతున్నావ్. ఇది నువ్వు రాసింది కదూ....'' అన్నాడు గో. కృష్ణయ్య.

"అయితే ఇది నీకే వచ్చిందన్నమాట. నాకు చాలా సంతోషంగా ఉంది...." అన్నాడు రామనాథం.

"బుకాయించకు. ఇది నువ్వే రాశావ్—" అని గో.కృష్ణయ్య అతనది తన జేబులోకి ఎలా చేర్చగలిగి ఉంటాడా అని ఆలోచిస్తున్నాడు. తనింట్లో ఏ పని మనిషికి పది రూపాయలిచ్చినా ఆ ఉత్తరం జేబులో పెట్టొచ్చు. అది ప్రమాదంలేని పని కాబట్టి ఎవరైనా ఒప్పుకుంటారు.

"నేను రాయలేదు. కానీ ఎప్పుడూ భగవంతుణ్ని ప్రార్థించి కోరికలు కోరుకునే అలవాటులేని నేనిప్పుడే కోరుకుంటున్నాను. ఈ ఉత్తరంలో రాసిన ప్రకారం జరిగేలా చూడుగాక!" అన్నాడు రామనాథం.

"ఈ ఉత్తరం నువ్వే రాశావని నా అనుమానం—" అన్నాడు గో.కృష్ణయ్య.

"నీ యిష్టం వచ్చినట్లనుకో. నిన్ను చంపే ఓపిక నాకు లేదుగానీ నువ్వు త్వరగా చస్తే చూడాలన్న కోరిక మాత్రం బోలెడుంది—" అన్నాడు రామనాథం.

గో.కృష్ణయ్య చటుక్కున అక్కణ్నించి లేచి ఆ నీలి కాగితాన్ని తీసుకుని మళ్ళీ జేబులో పెట్టేసుకుని— "నాకు ద్రోహం తలపెడితే అనుభవిస్తావ్!...." అన్నాడు.

"ఎవరు ఎవరికి ద్రోహం తలపెట్టారో నీకే బాగా తెలుసు. ఇక్కణ్నించి పోరా—రాస్కెల్!" అన్నాడు రామనాథం. అప్పుడే అతని కళ్ళలో యెర్ర జీర వచ్చింది.

ఆ జీర చూడగానే, గో.కృష్ణయ్యకు భయం వేసింది. ఆ ఉత్తరం రాసింది రామనాథమేనని—అతను తనను

తప్పక హత్య చేయగలడనీ నమ్మకం కలిగింది.

రామనాథం మనిషి మంచివాడే కావచ్చుకానీ తనకూ అతనికీ చెడింది. అతను తనమీద పగబట్టాడు. అతనివల్ల తనకు ప్రమాదం ఉంది. రామనాథం యిప్పుడే జైల్నించి వచ్చాడు. అతను యింత కంటే ప్రమాదంగా మారే లోగా తను యేదో చేయాలి. అందుకు వొకటే మార్గం.

గో.కృష్ణయ్య గదిలోంచి బయటకు వచ్చేక— "ఏమంటున్నాడు మా వాడు?" అని పలకరించాడు రామనాథం తండ్రి.

"నా దగ్గర ఉద్యోగం చేయట. పైగా నన్ను చంపుతానని బెదిరిస్తున్నాడు. ఆవేశంలో ఉన్నాడు. మీరు నెమ్మదిగా నచ్చచెప్పి చూడండి. మీ కుటుంబానికి సహాయపడాలన్నదే నా తాపత్రయం—" అని అక్కణ్నించి వెళ్ళిపోయాడు గో.కృష్ణయ్య.

అప్పటికే తను యేం చేయాలో గో.కృష్ణయ్య నిర్ణయించుకుని ఉన్నాడు. అతను తిన్నగా పోలీస్ స్టేషన్‌కు వెళ్ళి—తనకు వచ్చిన ఉత్తరం యిచ్చి—"ఈ రోజే ఇది నాకు అందింది. నాకు రామనాథంపైన అనుమానంగా ఉంది. అతన్ని కలుసుకుని మాట్లాడితే నా చావు కోసమే ఎదురుచూస్తున్నానని చెప్పాడు. కొద్దిరోజుల పాటు అతన్ని ఓ కంట కనిపెట్టి ఉండమని కోరుతున్నాను...." అన్నాడు.

ఇన్‌స్పెక్టర్ వివరాలు నోట్ చేసుకుని—"మేము చర్య తీసుకుంటాం లెండి. ఆ ఉత్తరం కూడా ఇక్కడే వదలండి—" అన్నాడు.

6

"నన్ను చంపేస్తాను—...." అన్నాడు రామాయమ్మ భర్త సోమనాథం.

"నన్ను చంపేయండి. అప్పుడు నేను స్వర్గానికెడతాను. మీకు ఉరిశిక్ష పడుతుంది. ఆ విధంగా మనిద్దరికి ఆ గోపాలకృష్ణయ్య బాధ తగ్గుతుంది—" అంది రామాయమ్మ.

"మధ్య నీకేం బాధ? వంటి తిమ్మిరి తీరుతోంది గదా—అనుభవిస్తున్నదంతా నేను...."

"అలా అనుకుంటున్నారు. కానీ నేను పిల్లలమీద వట్టేసి చెబుతున్నాను. ఆ గోపాలకృష్ణయ్యంటే నాకు అసహ్యం. మీ కారణంగానే నేను వాడికి లోకువైపోయాను. ఎంతసేపూ మీరు నన్ను తిట్టి అనుమానించడమేగానీ వాణ్ని ఒక్క ముక్క అనగలిగారా—వాడా కారణంగా రోజు రోజుకూ పెచ్చుమీరి పోతున్నాడు.

ఓసారోకప్పుడు మనింట్లో నగలు దొబ్బి యింతవాడయ్యాడు. ఆ నగల విషయంలో వాణ్ని అనుమానించానన్న కోపంతో నామీద పగబట్టి యిలా సాధిస్తున్నాడు. మీకు చెప్పుకుందామనుకుంటే—నేను మీకెప్పుడైనా ఓ మనిషిలా కనబడ్డానా—ఎంతసేపూ నన్ను తిట్టి సాధిద్దామనే మీ తాపత్రయం. మీ అలుసు చూసుకుని నిజంగానే వాడు నా మానం దోచాలని ప్రయత్నించాడు. ఛి, ఛీ—తమ్ముడిలా చూసుకున్నాను వాణ్ని...." అంది రామాయమ్మ.

రామాయమ్మ భర్త వేడి కాస్త తగ్గింది. అప్పుడతను కాస్త తీరుబడిగా ఆమె చెప్పినవన్నీ విన్నాడు.వింటూంటే

నిజమనే అనిపించింది. ఆ విషయం బాగా ఆలోచించి చూడగా తనలో కూడా కొంత లోప మున్నదనీ తను తెలియకుండానే గో. కృష్ణయ్యకు సహకరిస్తున్నాననీ గ్రహించాడు.

"నేను నిప్పులాంటి దాన్ని. మీ మనసులో విషం పోయడానికి కీరోజు వాడింత నాటకమాడాడు. వాడో దుర్మార్గపు వెధవ. వాడెంతమందికి ఎన్ని అపకారాలు చేశాడో లెక్క ఉండదు. ఎవడో వాణ్ని చంపుతానని బెదిరిస్తూ ఉత్తరం రాస్తే అది నేనేనని అనుమానించి నన్నిలా కట్టిపారేయాలని పథకం వేశాడు. వాడి సుఖం వాడు చూసుకున్నాడు కానీ నా జీవితం ఏమైపోతుందో నన్న బాధ లేదు. కట్టుకున్నందుకు మీరైనా నన్నర్థం చేసుకోరు. మీరు లేనప్పుడొచ్చి—తను నన్నుంచుకుంటాననీ మీ కంటే బాగా చూసుకుంటాననీ తనతో వచ్చేయమనీ వెధవ కూతలన్నీ కూస్తుంటాడు—మీ కారణంగానే అవన్నీ భరించాల్సొస్తోంది. ఇంక భరించలేను. చంపాలనుకుంటే నన్ను చంపేయండి........" అంది రామాయమ్మ.

సోమనాథం ఆవేశంతో పళ్ళు కొరికాడు. అతడి శరీరం ఉద్రేకంతో ఊగింది. అంతవరకూ తను చాలా పెద్ద తప్పు చేసినట్లు అతను గుర్తించాడు.

సోమనాథానికి ఆవేశం యెక్కువ. ఇంత కాలం ఆ ఆవేశం భార్యమీదనే చూపిస్తూండేవాడు. ఇన్నాళ్ళకది ఓ పరాయి వ్యక్తిమీదకు తిరిగింది. "గోపాలకృష్ణయ్యా! నీకు భూమ్మీద నూకలు చెల్లిపోయాయిరా—" అంటూ అతను అస్పష్టంగా గొణిగాడు.

7

"జీవితంలో ఇంత పెద్ద షాక్ తింటానని అనుకోలేదు లక్ష్మీ!" అన్నాడు లక్ష్మి భర్త శంకర్.

లక్ష్మి కళ్ళు ఎర్రగా ఉన్నాయి. ఏడ్చి ఏడ్చి అవి బాగా ఉబ్బాయి. బుగ్గలనిండా కన్నీటి చారికలు—"నేను పాపిష్టిదాన్ని—నన్ను చంపేయండి....—" అంది.

"అవన్నీ తర్వాత—ఏడుపు తగ్గించి ముందుగా చెప్పు-నేను విన్నది నిజమేనా?"

"నిజమే!...." అని మళ్ళీ బావురుమని యేడ్చింది లక్ష్మి.

"అయితే ఈ నిజాన్నెందుకు దాచిపెట్టేవు?" కోపంగా అన్నాడు శంకర్.

"దాచిపెట్టక—ఎవరికైనా చెప్పుకునే నిజంటండీ అది!" అంది లక్ష్మి.

"అన్నీ తెలిసినదానివి. పాపిష్టిదాన్ననీ, చంపేయమనీ అంటున్నదానివి—అనవసరంగా నా జీవితంలో ఎందుకు ప్రవేశించావ్? అప్పుడే చావలేకపోయావా?" విసుగ్గా అన్నాడు శంకర్.

"చావాలని అనుకున్నాను. కానీ బ్రతుకు తీపి ఆపింది—"

"ఆ బ్రతుకు తీపి నాకూ ఉంటుందని తెలియదా?"

"తెలుసండీ—అందుకే ఆ నిజాన్ని దాచి మీతో హాయిగా బ్రతకాలనుకొన్నాను. ఆ నిజం తెలియనంత కాలమూ మీరూ సంతోషంగానే ఉన్నారు—" అంది లక్ష్మి.

"నా బాధ నిజం తెలిసినందుకు కాదు. నువ్వా నిజాన్ని

దాచినందుకు...." అన్నాడు శంకర్.

ఉలిక్కిపడింది లక్ష్మి.

"అవును లక్ష్మీ! మనది అనుకూల దాంపత్యమనీ మనం ఒకరినొకరు అర్థం చేసుకున్నామనీ ఎంతో మురిసిపోతున్నాను నేను. వివాహానికి ముందు ఈ రహస్యం దాచడం పెద్ద తప్పు. మన సమాజాన్నిబట్టి అది కొంతవరకూ సహించవచ్చును. ఆ తర్వాత మనం వొకరినొకరు అర్థం చేసుకున్నాక యీ రహస్యం దాచడం ఇంకా పెద్ద తప్పు. అది నా సంస్కారానికి అవమానం. ఆ తప్పు నేను క్షమించలేను...."

"ఆ తప్పు బయటపడితే మనమధ్య అపార్థాలొస్తాయని భయపడ్డానండీ—" అంది లక్ష్మి.

"ఆ తప్పు ఎప్పటికీ బయటపడదన్న గ్యారంటీ వుంటే అది వేరే సంగతి. కనీసం వొక బ్లాక్ మెయిలర్ నిన్ను బాధిస్తున్నప్పుడైనా నాతో చెప్పకపోవడం—భరించలేని అవమానంగా ఉంది నాకు...."

"నన్ను మన్నించండి. మీ సంస్కారాన్ని నేను సరిగా అర్థంచేసుకోలేకపోయాను. నా అనుభవాన్నిబట్టి నాకు పురుషులంటే ఒక విధమైన అనుమానం, భయం పట్టుకున్నాయి" అంది లక్ష్మి.

"ఇంతకీ ఆ తప్పు ఎందుకు చేశావ్?"

"తప్పనుకొని చేయలేదు. పెళ్ళి చేసుకుంటానంటే మోసపోయాను...."

"ఎవరా ప్రబుద్ధుడు...."

"గోపాలకృష్ణయ్య...." అంటూ లక్ష్మి జరిగిన కథంతా చెప్పి—"ఈ గోజు నాడే మీకు ఫోన్ చేసి ఉండాలి. నేనేమైనా హత్యా ప్రయత్నంలో ఉన్నా

నేమోనన్న అనుమానంతో నామీద యిలా దెబ్బతీశాడు"
అంది.

శంకర్ పిడికిళ్ళు బిగిశాయి—"అయితే స్నేహితుడిగా నటిస్తూ నాతో యింతకాలమూ ఆడుకుంటున్నాడన్నమాట ఆ గోపాలకృష్ణయ్య....—" అన్నాడు ఆవేశంగా.

"ముందు ముందు నా చేత తన కష్టమర్సు ముందు కాబరే డ్యాన్సులు చేయిస్తానని కూడా వాడు నన్ను బెదిరించాడు...." అంది లక్ష్మి యేడుస్తూ.

"నీ అసహాయ స్థితిని అర్థం చేసుకున్నాను కానీ నా సంస్కారాన్ననుమానించినందుకు మాత్రం నువ్వంటే చాలా కోపంగా ఉంది. ఏది యేమైనా మన జీవితాల నీ స్థితికి తీసుకువచ్చిన ఆ గోపాలకృష్ణయ్య కింక మూడింది. ఉత్తరంలో రాసిన ప్రకారమే వాడు చస్తాడు. ఈ శంకర్ సంగతి వాడికి తెలియదు. తెలిసేక బ్రతకడు" అన్నాడు శంకర్.

8

గోపాలకృష్ణయ్య తనతో మాట్లాడి వెళ్ళేక రామనాథం యింట్లోంచి బయటకు వెళ్ళాడు.

అతనికి మనసు స్థిమితంగా లేదు. గో.కృష్ణయ్యతో సంభాషణ అతని మనసు పాడుచేసింది. కాసేపు అలా వీధులమ్మట తిరిగి ఓ గంట తర్వాత మళ్ళీ యింటి ముఖం పట్టాడు. యిల్లు చేరబోయే సందు చివరనుంచి తనింటి ముందు పోలీసుజీపు ఆగి ఉండడం చూశాడు. చటుక్కున అతను వెనకడుగు వేశాడు.

ఇంటి ముందు పోలీస్ జీపు యెందుకు ఆగింది? అది

తప్పక తనకోసమే అయుండాలి. తనకోసమే అయితే యిప్పట్లో తనమీద నేరాలేవీ లేవు. ఇది గోపాలకృష్ణయ్య పథకమే అయుండాలి. తను హత్య చేస్తానని బెదిరించినట్లు పోలీసుల కతగాడు చెప్పివుండాలి.

ఎవడో గోపాలకృష్ణయ్యకు వుత్తరం వ్రాసాడు చంపుతానని బెదిరిస్తూ. అది తనే రాశానని గోపాలకృష్ణయ్య అనుమానం. ఆ వుత్తరం మాపించి తన పేరు చెబితే పోలీసులు తనను కస్టడీలోకి తీసుకున్నా తీసుకుంటారు. తనకు గోపాలకృష్ణయ్య పైన పగ వున్నదని పోలీసులకు తెలుసు. పైగా ఫ్రెష్‌గా జైల్నించి వచ్చాడు.

రామనాధం శరీరం కుతకుతలాడింది. ఈ గోపాలకృష్ణయ్య క్షమించదగ్గ మనిషి కాడు. తడి గుడ్డతో గొంతులు కోసే యీ పరమ కిరాతకుణ్ని బ్రతకనివ్వడం దేశానికే క్షేమం కాదు. వాణ్ని చంపడం తన తక్షణ కర్తవ్యం.

అయితే తనపై పోలీసుల నిఘా వుంటుంది. ఏం చెయ్యాలి?

తను తప్పించుకుని తిరగలేడు. అది తనవల్ల కాదు కాబట్టి....

రామనాధానికి శివయ్య గుర్తుకొచ్చాడు.

శివయ్య రామనాధానికి జైల్లో పరిచయమయ్యాడు. యేదో దొంగతనం నేరంమీద ఆర్నెల్లు జైలు శిక్ష అనుభవించడానికి వచ్చాడు శివయ్య. ఇద్దరికీ అనుకోకుండా పరిచయమైంది. మంచి స్నేహం కూడా కలిసింది. రామనాథం తన దీన గాథ శివయ్యకు చెప్పుకుని - "నువ్వు అలాగే వచ్చావా జైలుకి!" అనడిగాడు.

శివయ్య నవ్వి "దొంగతనమంటే నాకు అవమానం.

చేస్తే దోపిడీ లేదా హత్య. డబ్బిచ్చుకుని ఈ పన్లు చేస్తూంటాను. నాకు అన్ని సర్కిల్స్‌లోనూ మంచి పలుకుబడుంది. పోలీసోళ్ళమీద జాలిపడి అప్పుడప్పుడు చిన్న దొంగతనాల పేరున జైలుకొస్తూంటాను...." అన్నాడు.

అతను ప్రొఫెషనల్ మర్డరర్ అని అర్థమైంది రామనాథానికి.

"నాకు దొంగలన్నా, దొంగతనాలన్నా యిష్టంలేదు. నీతో పరిచయమయ్యాక పరిసరాలనుబట్టే దొర, దొంగ- అన్న పేర్లు వచ్చాయి తప్పితే-మనుషులంతా ఒక్కలాగే అనిపిస్తోంది. నువ్వు మురికిపేటలో వుంటూ దోపిడీలు చేస్తున్నావు కాబట్టి దొంగవయ్యావు. గోపాలకృష్ణయ్య మేడల్లో వుండి దోపిడీలు చేస్తూ దొరయ్యాడు...." అన్నాడు రామనాథం.

మాటల సందర్భంలో ఒకసారి-"నేను నీకు డబ్బు సాయం చేయలేనుగానీ కావాలంటే నీకో హత్య వూరికే చేసిపెట్టగలను...." అన్నాడు శివయ్య.

ఆ మాటలకే రామనాథం కలవరపడ్డాడు. హత్య గురించి అంత సులభంగా మాట్లాడుతున్న శివయ్యను చూసి భయపడ్డాడు కూడా. కానీ ఇప్పుడు హత్యగురించి పురికొల్పడానికి అతను శివయ్య వద్దకు పరిగెత్తాడు.

శివయ్య అతన్ని చూడగానే సాదరంగానే ఆహ్వానించాడు-"ఇదివరకు నాకు మాటిచ్చిన ప్రకారం ఓ హత్య చేసిపెట్టాలి. యిప్పుడైనా నేను బాగుపడితే నీకు ప్రతిఫలం ముట్టచెపుతాను. ప్రస్తుతానికేమీ యిచ్చుకోలేను...." అంటూ హడావిడిగా తన కోరిక బయట పెట్టాడు రామనాథం.

"సరే-అలాగే కానీ యెవర్నమిటి?" అనడిగాడు శివయ్య.

"గోపాలకృష్ణయ్యను...."

శివయ్య ఉలిక్కిపడి "ఈ గోపాలకృష్ణయ్య యెవడో నాకంటే వెధవలాగున్నాడే-వీణ్నే చంపమని ఇంతవరకు ఇద్దరొచ్చారు. నువ్వు మూడో వాడివి-" అన్నాడు.

రామనాథం ఆశ్చర్యంగా - "యెప్పుడొచ్చారు - ఈ రోజునే"-అనడిగాడు.

"ఆహా ఈ రోజునే! ఒకడి పేరు సోమనాథం. చంపితే రెండువేలిస్తానని అడ్వాన్సుగా నాలుగొందలిచ్చాడు. రెండోవాడు శంకర్. వెయ్యి రూపాయలు అడ్వాన్సిచ్చాడు. చంపేక యింకో నాలుగువేలిస్తానన్నాడు. ఇప్పుడు నువ్వొచ్చావ్-వాటం చూస్తే వీడు పెద్ద కేడీలాగున్నాడు-" అన్నాడు శివయ్య.

రామనాథం శివయ్యకు జరిగినదంతా చెప్పి-"బహుశా ఆ వుత్తరం రాసినవాడు వాళ్ళిద్దరిలో ఒకడయ్యుంటాడు" అన్నాడు.

"ఎవడైతే మనకెందుకులే - రేపు రాత్రికి వాడికి మూడింది. నాకు డబ్బొచ్చే ముహుర్తొంది. నీకు సాయమూ చేయగలుగుతున్నాను...." అన్నాడు శివయ్య.

రామనాథం అక్కణ్నించి యింటికి వెళ్ళాడు. ఇంటి ముందు జీపు లేదు కానీ యింట్లో పోలీస్ ఇన్‌స్పెక్టర్ వున్నాడు-

"మీరిప్పుడు యెక్కణ్నించి వస్తున్నారు?"అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"మనసు బాగా లేక పిచ్చులమ్మట తిరుగుతున్నాను" అన్నాడు రామనాథం.

"సరే. ఇకమీదట అలా తిరక్కండి. కొద్ది రోజుల పాటు మీరు యిల్లు కదలకూడదు. ఇల్లు కదిలితే మా అను మతి తీసుకుని వెళ్ళాలి. గుర్తుంచుకోండి-"

"ఎందుకు?"

"ఎందుకో మీకే తెలుసు. తెలియకపోతే తెలుసుకో వలసిన అవసరం లేదు. మేము చెప్పిన నియమం పాటించక పోతే మిమ్మల్నా దేవుడు కూడా రక్షించలేడు-" అంటూ లేచాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"దేవుడు నన్ను రక్షించడం మానేసి చాలా కాలమైంది ఇన్‌స్పెక్టర్-" అని పేలవంగా నవ్వాడు రామనాథం.

ఇన్‌స్పెక్టర్ కదిలి వెళ్ళగానే-"నీ మూలంగా ఎలాంటిల్లు యిలాగై పోయిందిరా-నలుగురిలో తలెత్తుక తిరగ లేకుండా వున్నాం-" అంటూ బాధపడ్డాడు రామ నాథం తండ్రి.

"దీనికంతకూ కారణం నేను కాదు నాన్నా-ఆగోపాల కృష్ణయ్య. దానికి వాడు అనుభవించక తప్పదు" అన్నాడు రామనాథం.

9

వ్యవహారాలన్నీ చూసుకుని యింటికి వెళ్ళేసరికి - "ఎక్కడున్నావన్నయ్యా నీకోసం వదిన చాలా ప్రయత్నం చేసింది. వాళ్ళన్నయ్య వచ్చాడు. యేదో అర్జంటు పని వుందట. వదిన్ని తీసుకువెళ్ళాడు," అంటూ గోపాల కృష్ణయ్య తమ్ముడు చెప్పాడు.

భార్య ఊళ్ళో లేదనగానే గోపాలకృష్ణయ్యకు కొండంత దిగులు కలిగింది. ఆ యింట్లో అతనితో మనస్ఫూర్తిగా మాట్లాడేది అతని భార్య చంప

ఒక్కటే! తన మనసులో యే బాధలున్నా అతనామెకే చెప్పుకుంటాడు. ఆ రోజు అతను మానసికంగా బాగా అలిసిపోయాడు. తన జేబులోని వుత్తరం విషయం భార్యకు చెప్పుకుని నాలుగు ఓదార్పుమాటలు వింటామనుకున్నాడు. అతనిలోని మంచితనాన్ని గుర్తించి అతన్ని అమితంగా పొగిడేది చంప ఒక్కటే? మీ అంత మంచివాడిని చంపాలని యెవరనుకుంటారండీ, యెవరో సరదాకు రాసివుంటారని ఆమె ఒక్కముక్క అంటే అదతనికి నిజం కాకపోయినప్పటికీ కూడా సంతోషాన్ని కలిగిస్తుంది. మనస్ఫూర్తిగా అతని మంచితనాన్ని పొగిడేది చంప ఒక్కటే!

ఆ రాత్రి గోపాలకృష్ణయ్య వేదాంతానికి సంబంధించిన పుస్తకాలు చదివాడు. అందులో ఒకదానిలో - "నువ్వు మంచి పనులు చేసి చూడు. ప్రపంచమంతా నీకు జేజేలు పడుతున్నదనిపిస్తుంది. చెడ్డపనులు చేయి. అందరూ నీకు శత్రువులనిపిస్తుంది. నీ నీడను చూసి నువ్వు బెదరకుండా వుండాలంటే మంచిని నమ్ముకో-" అని రాసి వుంది.

ఆ వాక్యాలు గోపాలకృష్ణయ్యమీద బాగా పని చేశాయి. తను మంచిని నమ్మక, చెడ్డ పనులు చేయడం వల్లనే నీడను చూసి బెదిరే స్థితి వచ్చింది. అయితే తను నిజంగా నీడను చూసే బెదురుతున్నాడా? ఆ వుత్తరం తనకు రాసిందెవరు? యెవరో శత్రువు కాదా మరి!

మంచిని నమ్ముకున్నా నమ్మకపోయినా నీడను చూసి బెదరకూడదని అతను అనుకున్నాడు. మరుసటి దినం ఆయన యిల్లు కదలలేదు. ఎంతనమ్మకూడ దనుకున్నా ఆ వుత్తరం అతనికి భయం కలిగిస్తోంది.

నంప కనుకొలకుల్లో నీళ్ళున్నాయి.-"నువ్వు తోడుగా వుంటే నాకేభయమూ వుండదు. నువ్వు లేకపోతే నేను బ్రతకలేను-అంటూండేవారాయన. ఆఖరికి నేను లేనప్పు డిలా దారుణంగా హత్య చేయబడ్డారు-"

భర్త శవం వంక చూసి ఆమె దుఃఖాన్నాపుకోలేక పోతోంది. పోలీస్ ఇన్స్పెక్టర్ ఆమె తమాయించుకునే దాకా ఆగి-"నీ భర్తను చంపింది యెవడో ప్రొఫెషనల్ హంతకుడు. ఎవరైనా వాణ్ణిందుకు పురిగొల్పి వుండాలి. లేదా వాడే ఆయనమీద పగబట్టి వుండాలి. మీ సహ కారం లభిస్తే హంతకుణ్ణి పట్టుకునేందుకు శాయశక్తులా ప్రయత్నిస్తాం-" అంటూ ఒక వుత్తరాన్ని ఆమెకందించి "దీన్ని గురించి మీరేమైనా చెప్పగలరా?" అన్నాడు.

ఆ వుత్తరం చూస్తూనే ఆమె భోరున ఏడ్చింది. మాటలు రావడానికామెకు కాసేపు పట్టింది.

"మొన్న వుదయం ఈ వుత్తరం నేనే రాసి కవర్లో వుంచి ఆయన జేబులో పెట్టాను. మొన్న ఏప్రిల్ ఒకటి అని మీకూ తెలుసు గదా-ఆయన్ను యేప్రిల్ ఫూల్ చేయాలనుకున్నాను కానీ మా అన్నయ్య అనుకోకుండా రావడంతో ఆ విషయము చెప్పలేకపోయాను. ఇప్పుడా యన నన్ను ఫూల్ని చేసి వెళ్ళిపోయారు...." అని బావురుమంది.

ఆమె సరదాకి రాసిన వుత్తరంలోని బెదిరింపు నిజంగా యెలా జరిగింది?

ఇన్స్పెక్టర్కు ఈ ప్రశ్నకు జవాబు స్ఫురించలేదు. అతనికి చంపపైన రవంత అనుమానం కూడా కలిగింది.

కానీ అతని పరిశోధన అలా ప్రారంభమైతే కేసు ఏ మాత్రమూ ముందుకు నడవదు.

భర్తకు భార్య నీడవంటిది. ఆ నీడ అతనితో పరాచిక మాడింది. దానికి గోపాలకృష్ణయ్య బెదిరాడు.

మహిళలకు ఈ కథ ఇచ్చే సందేశమేమిటంటే-మీ భర్త దుర్మార్గుడని ఏమాత్రం అనుమానమున్నా అతడితో ఇలాంటి పరాచికాలాడకండి. ఆ పరాచికాలే అతడి ప్రాణం తీయగలవు.

—: సమాప్తం :—